

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)
z dne 15. septembra 2004*

V zadevi T-178/98 DEP,

Fresh Marine Co. A/S, s sedežem v Trondheimu (Norveška), ki jo zastopata
J.-F. Bellis in B. Servais, avocats, z naslovom za vročanje v Luxembourggu,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata V. Kreuzschitz in T. Scharf,
zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourggu,

tožena stranka,

zaradi določitve stroškov na podlagi sodbe Sodišča prve stopnje z dne 24. oktobra
2000 v zadevi Fresh Marine proti Komisiji (T-178/98, Recueil, str. II-3331),

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi J. Azizi, predsednik, M. Jaeger in O. Czúcz, sodnika,
sodni tajnik: H. Jung,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje in postopek

- 1 S sodbo z dne 24. oktobra 2000 v zadevi Fresh Marine proti Komisiji (T-178/98, Recueil, str. II-3331, v nadaljevanju: sodba v zadevi v glavni stvari) je Sodišče prve stopnje Komisiji naložilo izplačilo 431.000 norveških kron (NOK) tožeči stranki kot povračilo za škodo, ki jo je ta utrpela zaradi nepravilnosti, ki jih je Komisija zagrešila ob naložitvi začasnih dajatev na uvoz gojenih atlantskih lososov v Skupnost. Sodišče prve stopnje je Komisiji naložilo tudi plačilo lastnih stroškov in treh četrtin stroškov tožeče stranke.
- 2 Tožeča stranka je v dopisu z dne 29. novembra 2000 toženi stranki sporočila, da skupni znesek njenih stroškov, ki se lahko povrnejo v zadevi v glavni stvari, znaša 2.200.000 belgijskih frankov (BEF). Tožeča stranka je od tožene stranke zahtevala, naj ji na njen bančni račun nakaže znesek v višini 1.650.000 BEF, ki ustreza trem četrtinam navedenih stroškov.

- 3 Tožena stranka je 13. decembra 2000 od tožeče stranke zahtevala, naj ji predloži obračun svojih povračljivih stroškov. Tožeča stranka je 20. decembra 2000 toženi stranki poslala obračun delovnih ur, ki so jih zaračunali njeni odvetniki, in zahtevala plačilo svojih stroškov, kot je določeno s sodbo v zadevi v glavni stvari.
- 4 Tožena stranka je 29. decembra 2000 vložila pritožbo zoper sodbo v zadevi v glavni stvari. Komisija je 11. januarja 2001 predlagala plačilo zneska v višini 18.592,01 EUR za stroške zadeve v glavni stvari. Vendar tožeča stranka trdi, da navedenega predloga ni prejela, dokler ga Komisija 9. septembra 2003 ni ponovno poslala. S sodbo z dne 10. julija 2003 v zadevi Komisija proti Fresh Marine (C-472 P, Recueil, str. I-7541) je Sodišče zavrnilo pritožbo tožene stranke ter Komisiji naložilo plačilo stroškov v zvezi z glavno pritožbo in Fresh Marine plačilo stroškov v zvezi z nasprotno pritožbo. Tožeča stranka je 28. julija 2003 od tožene stranke zahtevala plačilo zneska v višini 40.902,43 EUR za stroške v zvezi z zadevo v glavni stvari (kar je približno 1.650.000 BEF), skupaj s 7.444,24 EUR obresti, izračunanih na podlagi zakonske 7-odstotne letne obrestne mere, in sicer za čas od razglasitve sodbe v zadevi v glavni stvari, to pomeni za obdobje dveh let, sedmih mesecev in devetih dni.
- 5 Tožena stranka je v dopisu z dne 1. septembra 2003 zavrnila plačilo vseh stroškov in obresti, ki jih je zahtevala tožeča stranka, ker je menila, da niso upravičeni, in znova predlagala plačilo zneska v višini 18.592,01 EUR, ki ga je navedla v dopisu z dne 11. januarja 2001. Tožeča stranka je v dopisu z dne 10. septembra 2003 umaknila zahtevo za plačilo obresti, ohranila pa je zahtevo za plačilo zneska v višini 40.902,43 EUR.
- 6 Tožeča stranka je z aktom, ki je bil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložen 15. septembra 2003, vložila predlog za določitev stroškov na podlagi člena 92(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje.

- 7 Komisija je z aktom, ki je bil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložen 5. novembra 2003, podala stališča k temu predlogu.

Predlogi strank

- 8 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj znesek stroškov, ki jih dolguje Komisija, določi na 41.791,96 EUR.
- 9 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj znesek stroškov, ki se lahko povrnejo, določi na 18.592,01 EUR.

Pravo

Trditve strank

- 10 Tožeča stranka je s sklicevanjem na svoj faks z dne 20. decembra 2000 tako razčlenila znesek svojih stroškov, ki se lahko povrnejo:
- za tožbo: skupaj 61 ur in 45 minut, od tega 18 ur in 30 minut za odvetnika J.-F. Bellisa po urni postavki 15.000 BEF, 6 ur za odvetnika B. Servaisa po urni postavki 12.000 BEF ter 37 ur in 15 minut za odvetnika R. Granberga po urni postavki 8000 BEF;

- za repliko: skupaj 76 ur, od tega 14 ur in 30 minut za odvetnika Bellisa po urni postavki 15.000 BEF, 15 ur za odvetnika Servaisa po urni postavki 12.000 BEF ter 46 ur in 30 minut za odvetnika Granberga po urni postavki 8000 BEF;

 - za pripravo obravnave in obravnavo: skupaj 73 ur in 15 minut, od tega 17 ur in 45 minut za odvetnika Bellisa po urni postavki 15.000 BEF, 24 ur in 15 minut za odvetnika Servaisa po urni postavki 12.000 BEF ter 31 ur in 15 minut za odvetnika T. Louka po urni postavki 8000 BEF.
- 11 Zadeva v glavni stvari je po navedbah tožeče stranke torej zahtevala 211 delovnih ur, tako da stroški, ki se lahko povrnejo, skupaj znašajo 2.224.250 BEF. Navedeni znesek je bil zaokrožen na 2.200.000 BEF, od tega se je zahtevalo, naj Komisija plača tri četrtine, to je 1.650.000 BEF ali 40.902,43 EUR, v skladu s sodbo v zadevi v glavni stvari.
- 12 Poleg tega tožeča stranka v okviru tega postopka predlaga, naj se ji dodeli dodatek v višini 889,53 EUR za kritje njenih potnih stroškov med Brusljem in Luxembourgom ter stroškov bivanja v Luxembourg pred obravnavo 10. maja 2000.
- 13 Tožeča stranka najprej navede načela, ki se uporabljajo glede stroškov, ki se lahko povrnejo (sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. oktobra 1998 v zadevi Kaysersberg proti Komisiji, T-290/94 DEP, Recueil, str. II-4105, točka 17), in poudari, da takrat ni prejela dopisa Komisije z dne 11. januarja 2001, nato pa navede več ugotovitev v podporo svojemu predlogu.
- 14 Tožeča stranka najprej opozori na cilj in vrsto zadeve v glavni stvari ter poudari njen pomen z vidika prava Skupnosti. Poudarja, da je bila navedena zadeva prva na

področju protidampinških ukrepov, ki je pripeljala do ugotovitve nepogodbene odgovornosti Komisije ter določila stopnjo skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja, ki jo mora Komisija dokazati, ko namerava sprejeti protidampinške ukrepe. Precedenčnost zadeve v glavni stvari, dejstvo, da so o njej razpravljali ugledni pisci, in njen vpliv na prihodnje prakse institucij po mnenju tožeče stranke potrjujejo njen pomen.

- 15 Tožeča stranka tudi meni, da je zadeva v glavni stvari povezana z zapletenimi pravnimi načeli ter da je odprla težka in nova vprašanja, ki so zahtevala veliko dela.

- 16 Tožeča stranka se zlasti sklicuje na pomanjkanje predhodnih primerov v sodni praksi, ki bi se nanašali na podobne okoliščine, na razvojno naravo sodne prakse, ki zajema stopnjo skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja, ki jo mora Komisija dokazati ob sprejetju zakonodajnih aktov, ter končno na dolgotrajnost njenih ugotovitev v zvezi z dopustnostjo odškodninske tožbe in količinsko opredelitvijo nastale škode.

- 17 Poleg tega je zapletenost zadeve v glavni stvari po mnenju tožeče stranke upravičevala dejstvo, da se je z njo ukvarjalo več odvetnikov. V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da iz sodne prakse izhaja, da je treba pri določitvi stroškov, ki se lahko povrnejo, najprej upoštevati skupno število delovnih ur, ki so z objektivnega vidika potrebne za uspešno izvedbo postopka pred Sodiščem prve stopnje, ne glede na število odvetnikov, ki so ponujali zadevne storitve (sklep Kaysersberg proti Komisiji, točka 13 zgoraj, točka 20). Poleg tega tožeča stranka meni, da je bil čas, namenjen pripravi obravnave, utemeljen zaradi nujnega obvladovanja vprašanj, odprtih v vlogah Komisije, in predvidevanja morebitnih vprašanj Sodišča prve stopnje.

- 18 In končno, tožeča stranka navaja, da je bilo zanjo ključno, da vloži tožbo v zadevi v glavni stvari. Tožeča stranka zlasti navaja velike finančne izgube, ki jih je utrpela zaradi začasnih dajatev, ki jih je naložila Komisija, svoj umik s trga Skupnosti v obdobju ohranitve navedenih dajatev ter ogroženost svojih poslovnih odnosov s strankami, ki imajo sedež v Skupnosti.
- 19 Tožena stranka najprej poudari, da je bil, prvič, 11. januarja 2001 poslan dopis, v katerem je izpodbijala utemeljenost vseh stroškov, ki jih je zahtevala tožeča stranka, in predlagala povračilo v višini 18.592,01 EUR, ter, drugič, da je tožeča stranka nerazumno zavrnila njeni dve zaporedni ponudbi za povračilo višjega zneska, in sicer ponudbo z dne 1. septembra 2003 v višini dvakratnega zneska 18.592,01 EUR za stroške v zvezi z zadevo v glavni stvari pred Sodiščem prve stopnje in stroške v zvezi s pritožbo na Sodišče ter drugo z dne 24. septembra 2003 v znesku 50.000 EUR za stroške v zvezi s postopkom pred Sodiščem prve stopnje in postopkom pred Sodiščem.
- 20 Tožena stranka ne zanika pomena zadeve v glavni stvari iz vidika prava Skupnosti, saj gre za prvo zadevo na področju protidampinških dajatev, v kateri je ugotovitev nepogodbene odgovornosti Komisije povzročila dodelitev odškodnine. Vendar nasprotuje temu, da bi bili vsi stroški, ki jih zahteva tožeča stranka, nujni in torej povračljivi.
- 21 Tožena stranka meni, da tožeča stranka ni dokazala, da je v zadevi v glavni stvari naletela na posebne težave. Meni, da je v tej zadevi Sodišče prve stopnje na podlagi dejstev iz primera preprosto uporabilo ustaljeno sodno prakso na področju nepogodbene odgovornosti, skupaj s stopnjo skrbnega ravnanja in dobrega upravljanja, ki jo zahteva Komisija. Poleg tega meni, da je nujna natančna utemeljitev dopustnosti ukrepa in količinske opredelitve nastale škode značilna za vsako odškodninsko tožbo. In končno, tožena stranka meni, da jedrnatost izmenjanih vlog potrjuje, da zadeva v glavni stvari nikakor ni bila posebej zapletena.

- 22 Po mnenju tožene stranke tožeča stranka tudi ni dokazala, zakaj naj bi zadeva v glavni stvari zahtevala 209 delovnih ur specializiranih odvetnikov. Po navedbah tožene stranke obravnava te zadeve ni zahtevala obsežnejšega raziskovalnega dela kot v okviru kake druge protidampinške zadeve, niti ni bila v celotnem pisnem postopku nujna uporaba treh odvetnikov in ni bilo pri pripravi obravnave nujno sodelovanje četrtega odvetnika ali namestnika tretjega odvetnika. Po navedbah tožene stranke priprava obravnave ni mogla zahtevati 72 delovnih ur treh odvetnikov, med katerimi sta bila dva izkušena sodelavca in specialista na področju protidampinškega prava (to je Bellis in Servais), pod pretvezo, da je bilo treba obvladati vprašanja, ki jih je tožena stranka odprla v svojih vlogah, in pripraviti odgovore na morebitna vprašanja Sodišča prve stopnje. Po mnenju tožene stranke navedeni koraki pomenijo samo normalno in nujno pripravo na vsako obravnavo. Po navedbah tožene stranke sem spada tudi dejstvo, da urne postavke, ki so jih zaračunali odvetniki tožeče stranke, sicer niso pretirane, vendar so precej visoke, kar potrjuje izkušnost omenjenih odvetnikov. Po navedbah tožene stranke naj bi bila tako izkušena odvetnika v nasprotju s trditvami tožeče stranke sposobna zadevo obravnavati zelo hitro.
- 23 Tožena stranka tudi meni, da tožeča stranka ni pokazala, v kolikšni meri naj bi bila vložitev tožbe v zadevi v glavni stvari zanjo v velikem finančnem ali celo življenjskem interesu. Svojega dejanskega finančnega interesa naj ji ne bi uspelo količinsko opredeliti in dokazati.
- 24 Poleg tega tožena stranka meni, da je dodatni predlog za povračilo stroškov v znesku 889,53 EUR, ki je bil prvič vložen pred Sodiščem prve stopnje, nedopusten in neutemeljen. Tega zneska naj ne bi bilo mogoče „izpodbijati“. Tožena stranka s sklicevanjem na člen 92(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje in sodno prakso v zvezi s členom 74 Poslovnika Sodišča, ki se glasi enako kot člen 92(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje (sklep Sodišča z dne 26. maja 1967 v zadevi Simet in drugi proti Visoki oblasti ESPJ, 25/65, Recueil, str. 145), trdi, da je samo „izpodbijani“ predlog za povračilo stroškov lahko predmet postopka pred Sodiščem prve stopnje. Zato meni, da je ta predlog nedopusten. Še več, tožena stranka meni, da je navedeni dodatni

predlog v vsakem primeru neutemeljen glede na pomanjkanje podrobnosti v zvezi z navedenimi stroški in dokazil o dejanskih zneskih. Če domnevamo, da se navedeni zneski nanašajo na stroške več odvetnikov, po mnenju tožene stranke tožeči stranki ni uspelo utemeljiti, zakaj je bilo na obravnavi navzočih več odvetnikov.

- 25 In končno, tožena stranka za orientacijo navaja, da je Sodišče prve stopnje v sodbi z dne 29. januarja 1998 v zadevi Sinochem proti Svetu (T-97/95, Recueil, str. II-85), ki je bila zlasti pomembna in zapletena, ocenilo, da je bil znesek v višini 23.637,02 EUR (približno 953.515 BEF) razumna ocena povračljivih stroškov Sveta (sklep Sodišča prve stopnje z dne 22. marca 2000 v zadevi Sinochem proti Svetu, T-97/95 DEP II, Recueil, str. II-1715, točki 33 in 35). Na podlagi tega trdi, da je določitev zneska povračljivih stroškov na 18.592,01 EUR v tem primeru razumna.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 26 V skladu s členom 91(b) Poslovnika se štejejo za povračljive stroške „nujni izdatki, ki jih imajo stranke zaradi postopka, predvsem potni stroški in dnevnice ter nagrada zastopnikov, svetovalcev in odvetnikov“. Iz navedene določbe izhaja, da so povračljivi stroški omejeni na stroške postopka pred Sodiščem prve stopnje in s tem povezane nujne stroške (sklepa Sodišča prve stopnje z dne 24. januarja 2002 v zadevi Groupe Originy proti Komisiji, T-38/95 DEP, Recueil, str. II-217, točka 28, in z dne 6. marca 2003 v zadevi Nan Ya Plastics proti Svetu, T-226/00 DEP in T-227/00 DEP, Recueil, str. II-685, točka 33).
- 27 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora Sodišče prve stopnje, če ni tarifnega pravilnika Skupnosti, o dejstvih primera presojati po lastni presoji ter pri tem upoštevati predmet in vrsto spora, njegov pomen z vidika prava Skupnosti in njegovo stopnjo zahtevnosti, mogoči obseg dela zastopnikov in svetovalcev, ki so

sodelovali v postopku, ter ekonomske interese strank v postopku (sklepa Sodišča prve stopnje z dne 8. marca 1995 v zadevi Air France proti Komisiji, T-2/93 DEP, Recueil, str. II-533, točka 16, in z dne 19. septembra 2001 v zadevi UK Coal proti Komisiji, T-64/99 DEP, Recueil, str. II-2547, točka 27). S tega vidika je možnost, da sodišče Skupnosti presoja o vrednosti opravljenega dela, odvisna od natančnosti predloženih podatkov (sklepa Sodišča prve stopnje z dne 8. novembra 1996 v zadevi Stahlwerke Peine-Salzgitter proti Komisiji, T-120/89 DEP, Recueil, str. II-1547, točka 31, in z dne 15. marca 2000 v zadevi Enso-Gutzeit proti Komisiji, T-337/94 DEP, Recueil, str. II-479, točka 16).

- 28 Iz ustaljene sodne prakse tudi izhaja, da sodišče Skupnosti ni pooblaščen za določanje višine nagrad, ki jih stranke dolgujejo svojim odvetnikom, temveč za določitev zneska, do višine katerega se navedena plačila lahko izterjajo od stranke, ki ji je naloženo plačilo stroškov. Pri odločanju v zvezi s predlogom za določitev stroškov Sodišču prve stopnje ni treba upoštevati nacionalne tarife o določitvi nagrad odvetnikov niti morebitnega dogovora med zadevno stranko ter njenimi zastopniki in svetovalci, sklenjenega v ta namen (sklepa Stahlwerke Peine-Salzgitter proti Komisiji, točka 27 zgoraj, točka 27, in UK Coal proti Komisiji, točka 27 zgoraj, točka 26).
- 29 Znesek stroškov, ki se lahko povrnejo v tem primeru, je treba oceniti glede na navedena merila.
- 30 Prvič, kar zadeva znesek povračljivih odvetniških nagrad, je treba najprej navesti, da je bila zadeva v glavni stvari posebej pomembna z vidika prava Skupnosti.
- 31 S tega vidika je dovolj opozoriti, da je bilo v sodbi v zadevi v glavni stvari jasno razloženo, da čeprav je treba akte institucij Skupnosti, ki se nanašajo na postopek za morebitno sprejetje protidampinških ukrepov, brez dvoma obravnavati kot

normativne akte, ki vključujejo izbire ekonomske politike, tako da Skupnost na podlagi takih aktov lahko prevzame odgovornost samo, če obstaja dovolj očitna kršitev hierarhično višjega pravnega predpisa za zaščito posameznikov, pa v primeru zadevnih ravnanj, ki so izključno upravna, ne vključujejo nobene izbire ekonomske politike in podeljujejo samo zelo ozko diskrecijsko pravico ali sploh nobene, ugotovitev nepravilnosti, ki naj je običajno skrbna in vestna administracija v enakih okoliščinah ne bi storila, dopušča sklepanje o nezakonitosti, ki povzroči nastanek odgovornosti Skupnosti na podlagi člena 288 ES.

- 32 Poleg tega je bilo v navedeni sodbi Komisiji prvič naloženo plačilo odškodnine podjetju, ki ga je prizadela protipravnost sprejetja in ohranitve protidampinških ukrepov, ki so ga zadevali, s strani Komisije.
- 33 V zvezi z zadevnimi težavami v zadevi v glavni stvari je treba priznati, da je pomanjkanje predhodnih primerov v sodni praksi, ki bi se nanašali na podobne okoliščine, povzročilo še večjo negotovost, kar zadeva izid postopka za tožečo stranko, ter je bilo tako lahko povod za podrobnejše raziskave in analizo kot običajno. Poleg tega tudi skupna analiza zapletenosti, ki je po eni strani značilna za zadevo v zvezi s protidampinškimi ukrepi in po drugi strani za vložitev tožbe zaradi nepogodbene odgovornosti, potrjuje težavnost zadeve v glavni stvari.
- 34 Vendar je treba upoštevati tudi dejstvo, da je ne glede na navedene ugotovitve zadeva v glavni stvari odprla celo vrsto podobnih vprašanj kot katera koli druga zadeva na področju protidampinga in nepogodbene odgovornosti.
- 35 Nadalje, kar zadeva obseg dela, ki ga je postopek v zadevi v glavni stvari lahko povzročil odvetnikom tožeče stranke, je treba opozoriti, da čeprav je načeloma povračljivo plačilo za enega samega odvetnika, se lahko zgodi, da glede na

značilnosti posamezne zadeve, med katerimi je na prvem mestu njena zapletenost, plačilo za več odvetnikov lahko spada v okvir pojma nujnih stroškov (sklep Sodišča z dne 6. januarja 2004 v zadevi Mulder in drugi proti Svetu in Komisiji, C-104/89 DEP, Recueil, str. I-1, točka 62). Vendar pa je treba upoštevati predvsem skupno število delovnih ur, ki se v spornem postopku lahko izkažejo za objektivno nujne, ne glede na število odvetnikov, ki so lahko izvajali storitve (sklep Kaysersberg proti Komisiji, točka 13 zgoraj, točka 20).

- 36 V obravnavanem primeru se 211 delovnih ur, ki so jih odvetniki tožeče stranke namenili zadevi v glavni stvari, ne zdi objektivno nujnih. Zlasti se zdi, da je skupni čas, ki so ga dva izkušena in specializirana odvetnika ter manj izkušen odvetnik namenili za pripravo vlog, pretiran. Še več, pretirana je tudi navedba 73 ur, ki so jih dva izkušena in specializirana odvetnika ter tretji, manj izkušen odvetnik, ki se z zadevo še ni ukvarjal, namenili pripravi na obravnavo in obravnavi, z obrazložitvijo, da je bilo treba obvladati vprašanja, ki jih je tožena stranka odprla v svojih vlogah, ter pripraviti na morebitna vprašanja Sodišča prve stopnje.
- 37 Vendar je treba oceniti tudi ekonomski interes, ki ga je spor imel za stranke. V zvezi s tem iz sodbe v zadevi v glavni stvari najprej izhaja, da se je morala tožeča stranka, ki je bila dejavna predvsem na trgu Skupnosti, s tega trga začasno umakniti zaradi uvedbe začasnih protidampinških ukrepov Komisije in da je bila njena poslovna dejavnost v navedenem obdobju izredno šibka. Poleg tega je količinska opredelitev finančne škode, ki jo je utrpela tožeča stranka, v sodbi v zadevi v glavni stvari znašala 431.000 NOK. Potemtakem ni mogoče izpodbijati finančnega pomena, ki ga ima zadeva v glavni stvari za tožečo stranko.
- 38 Ob upoštevanju vseh značilnosti tega primera se zdi, da je število delovnih ur, ki so jih odvetniki tožeče stranke namenili za zadevo v glavni stvari, previsoko. V navedenih okoliščinah je treba skupni znesek stroškov iz naslova odvetniških nagrad za obravnavano zadevo določiti na 30.000 EUR.

- 39 Drugič, kar zadeva potne stroške in stroške bivanja, je treba opozoriti, da v skladu s členom 92(1) Poslovnika, Sodišče prve stopnje odloči glede stroškov, ki se lahko povrnejo, če pride do spora.
- 40 V tem primeru je predlog za povračilo stroškov tožeče stranke Komisija izpodbijala 11. januarja 2001 in 1. septembra 2003. Čeprav je res, da se je navedeni predlog prvotno nanašal samo na nagrade odvetnikov in se je ob tem predlogu za določitev stroškov razširil tako, da je vključeval potne stroške, sta bili stranki ob vložitvi tega predloga v sporu glede stroškov, ki se lahko povrnejo. Ob vložitvi tega zadnjega predloga je Komisija izpodbijala predlog za povračilo nagrad odvetnikov tožeče stranke. Zato Komisija neupravičeno navaja sodbo Simet in drugi proti Visoki oblasti ESPJ, točka 24 zgoraj. V navedeni sodbi ni šlo za nikakršen spor med strankama zaradi zneska stroškov, ki se lahko povrnejo in njihovega plačila, medtem ko je v tem primeru Komisija izpodbijala predlog za povračilo stroškov, ki se lahko povrnejo, ki ga je vložila tožeča stranka. Torej je predlog za povračilo potnih stroškov in stroškov bivanja tožeče stranke dopusten.
- 41 Enako kot velja za druge stroške, je treba potne stroške in stroške bivanja zaradi postopka v glavni stvari pred Sodiščem prve stopnje upoštevati v okviru stroškov, ki se lahko povrnejo, če so bili nujni. Ker pa ni pojasnil glede dodelitve in razčlenitve navedenih potnih stroškov in stroškov bivanja v višini 889,53 EUR, je treba navedene povračljive stroške za potne stroške in stroške bivanja oceniti *ex aequo et bono* na 150 EUR.
- 42 Ob upoštevanju vseh zgornjih ugotovitev pravična ocena vseh stroškov, ki se povrnejo tožeči stranki v zadevi v glavni stvari, pomeni, da se njihov znesek določi na 30.150 EUR. Ker je Sodišče prve stopnje v sodbi v zadevi v glavni stvari Komisiji naložilo plačilo treh četrtin stroškov tožeče stranke, znaša znesek, ki ga mora povrniti Komisija, 22.612,5 EUR.

- 43 Ker so v navedenem znesku upoštevane vse okoliščine zadeve do tega dne, ni treba posebej odločati o stroških strank zaradi tega postopka določitve stroškov (v tem smislu glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 10. januarja 2002 v zadevi Starway proti Svetu, T-80/97 DEP, Recueil, str. II-1, točka 39).

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

sklenilo:

Celotni znesek stroškov, ki jih Komisija povrne tožeči stranki, znaša 22.612,5 EUR.

V Luxembourg, 15. septembra 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

J. Azizi